

כמו בבית סוהר

במעון לנשים מוכות שבהרצליה שומרות הנשים שלא יכנס זר למקום. חל עליהן איסור חמור למסור למכרים היכן הן מתגוררות. אם רוצה אחד הבעלים לדבר עם אשתו, עליו לקבוע

מועד לפגישה ואז הוא חותם או שאינו חותם עימה על הסכם, שהחל מיום חזרתה לבית, יתנהג עימה כיאות. אחוז גבוה מהנשים חוזר הביתה, אולם מרבית הבעלים המכים אינם מכבדים את ההסכם שעליו חתמו והם חוזרים ומכים את הנשים, חסרות האונים.

אמי. אני התחלתי לעבוד והוא היה עובד ומפסיק. אף עבודה לא מצאה חן בעיניו. עד שהתחיל לעבוד בשדה-תעופה. שם פתחו לו את העיניים והוא התחיל להסתכל על בחורות אחרות. בהתחלה רק חשדתי. אהבתי אותו מאד וכל דבר קטן היה משפיע עלי, אבל לא היו לי הוכחות."

מסיבה על

חוף הים

פעם, כשטיילת מוניקה עם חברתה, תפסה את בעלה עליהם, עם אשה אחרת. הוא התנצל, והמשיך בסורו. אח"כ בירקש גט. מוניקה היתה אז בחודש השמיני להריונה השני. היא היתה נשואת לבדה בבית ואברהם היה חוזר בשעות הקטנות של הלילה.

הם השלימו לפני הלידה, ושוב היתה תקופת רגיעה. אך אז הכיר אברהם בחורה ברחובות. "הייתי סולחת לו תמיד והוא ניצל את זה", סיפרה מוניקה. אברהם קנה מכונת ודחה מרבה לנהוג, תמיד "לצרכי עבודה".

"באמצעות בני בן השלוש התגלה לי שהוא בוגד בי", סיפרה מוניקה. "הם חזרו יום אחד בלילה והילד אמר לי, אמא, אבא היה עם בחורה אחרת". אברהם הכחיש הכל, כמוכן, ואני האמנתי לו. מרוב אהבה שוב האמנתי לו, או שרציתי להאמין."

פעם, כשהיו בני הזוג במסיבה על חוף-הים — מוניקה היתה אז בהריונה השלישי — הסתבר לה כי בעוד שהיא יושבת עם החברים על החוף, ישב בעלה במכונית עם חברה. "ניסיתי להגיע למכונית, אבל כש"ראה אותי דחף אותי ונתן לי מכות. ניסיתי להגיע אל הבחורה, להגיד לה שאם לא למעני או למען הילדים, שתעזוב אותו. אך לשווא. הוא לא נתן."

באותו הערב ישנה מוניקה בדירת חב"רים ולמחרת הלכה לעורך-דין וחתמה עם בעלה על הסכם, לפיו היא מוותרת על הדירה והוא מוותר על הילדים. "כשרציתי להיכנס לדירה עצרו אותי החברים בכניסה ולא נתנו לי להיכנס. בעלי יצא והסביר לי: 'היא בפנים!'

"עזבתי את הבית והייתי ישנה אצל חברים, עם הילדים, עד שיום אחד הילד

קיבל חום גבוה. לא יכולתי להחזיק מעמד, הלכתי למיטרה אבל שם אמרו לי שאין לי זכות להיכנס לדירה, והם אינם יכולים להוציא אותה משם. רציתי לעזוב את הארץ אבל לא יכולתי, בגלל ההסכם עם העורך-דין."

אברהם עמד על כך שמוניקה תחזור לישון בבית, אך כשהיתה בבית היתה נאלצת לישון בחדר אחר, בעוד שבעלה, ידידתו והילדים ישנים בחדר השני. מרי

ניקה ברחה שוב מהבית, אך למיטרה פחדה ללכת, כי בעלה איים עליה במכות. היא ישנה, לדבריה, בגנים ציבוריים, עד שאברהם שב והפציר בה לחזור הביתה. מאותו היום, היו עוברים דירה מדי חודש בחודשו, כי אברהם היה מבוקש על-ידי המיטרה, הפעם בגין תאונת דרכים וריגובה. בפתח-תיקוה, לשם עברו, היה אברהם מחלק את זמנו בין שתי הנשים — יום אחד היה שוכב עם אשתו וביום ה-

מחרת עם חברתו. כשאת מהשניים היתה מסרבת, היה מכה אותה. "פחדתי להתלונן במיטרה", סיפרה מוניקה. "פעם התלוננתי, באתי עם כל השפה התחתונה פתוחה והם אמרו לי, תחזרי הביתה ותשלימו. פעמיים ניסיתי להתאבד. פעם חתכתי את הורידים ובפעם השניה בלעתי כדורים. הצילו אותי."

"חיינו מהכסף שאמי שלחה מחוץ-לארץ. (המשך בעמוד 54)

מוכות בשפע

מחוסר חדרים נאלצים הנשים וילדיהן לישון בצפיפות. רבות מהן אינן מסתגלות לדחוק ולצפיפות, אולם הן מעדיפות את המיקלט

במעון. על המכות בבית. הנשים מחלקות ביניהן את תורנויות הניקיון והבישול ואלה הבאות עם ילדים דואגות כל אחת לילדיה. לפעמים מסתכסכות ביניהן, אולם משתדלות לעזור אחת לרעותה.